

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: T.D., Ev. č. X, nar. ..., st. přísl. Vietnamská socialistická republika, t. č. v X,
*zastoupený ustanoveným zástupcem Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Praha,
Sevastopolská 378/16, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, IČ 00007064, se sídlem Nad
Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3.
2017 č.j. OAM-40/LE-LE05-LE24-2017,*

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mezinárodní ochrana podle §12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu „) neuděluje.

V doplnění žaloby ze dne 5. 4. 2017 žalobce namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil otázku udělení humanitárního azylu, když dospěl k názoru, že žalobci jeho udělení nepřisluší. Žalovaným uvedené posouzení považoval žalobce za nedostatečné. Žalobce poukazoval na názor Nejvyššího správního soudu týkající se podmínek udělení humanitárního azylu artikulovaný např. v usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 23/2013-18 ze dne 28. 3. 2014, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto nehumánní*

azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“ ... „Azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III. ÚS 101/95).“

V této souvislosti žalobce dále tvrdil, že ačkoliv tedy rozhodnutí o udělení či neudělení humanitárního azylu podléhá pouze velmi omezenému soudnímu přezkumu, odůvodnění napadeného rozhodnutí výše uvedeným požadavkům nemůže obstát. Žalovaný se při posuzování důvodnosti eventuálního humanitárního azylu žalobce zaměřil na posouzení jeho osoby a eventuálně postoje manželky žalobce, přičemž podle žalobce zcela opomněl vyhodnotit následky a dopady žalobcova nuceného vycestování ve vztahu k žalobcovým nezletilým dětem, jež v České republice vyrůstaly, integrovaly se zde a pro které je případná nutnost vycestování do Vietnamu, jenž již prakticky není jejich vlastí, zásadním zásahem do jejich soukromého života. Žalovaný nijak neposuzoval dopad rozhodnutí o neudělení (humanitárního) azylu na nezletilé děti žalobce, respektive na potencialitu zachování možného rodinného života žalobce a jeho nezletilých dětí. Ačkoliv tedy právě okolnost, že na území České republiky dlouhodobě (prakticky po celý svůj život) žijí nezletilé děti, o jejichž adaptaci ve Vietnamu lze oprávněně pochybovat, je prima facie hlavním kritériem, jež je třeba zvažovat při úvahách o eventuální možnosti udělení humanitárního azylu žalobci. Žalovaný tuto skutečnost vyhodnotil zcela nedostatečně a nepřezkoumatelně. Třebaže je tedy možnost soudního přezkumu posouzení eventuálního udělení či neudělení humanitárního azylu velmi omezená, právě v případě žalobce je patrné, že žalovaný neakceptovatelně vybočil z rámce volného správního uvážení a ve své úvaze se nijak nevypořádal s klíčovou okolností v životní situaci žalobce, tedy s velmi pravděpodobným odloučením od jeho nezletilých dětí a naprostým zpřetrháním rodinných vazeb žalobce s jeho dětmi, což činí posouzení otázky eventuálního udělení humanitárního azylu žalobci nezákonným.

Dále žalobce namítal, že žalovaný nesprávně posoudil otázku rozporu rozhodnutí s mezinárodními závazky České republiky, a to při posuzování eventuálních zvláštních důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu spočívajících v existenci rodinných vazeb žalobce na území ČR. Podobně jako v případě důvodnosti eventuálního udělení humanitárního azylu žalobci nelze žalovaným v napadeném rozhodnutí uvedené

vyhodnocení rozporu rozhodnutí s mezinárodními závazky ČR (tj. článkem 8 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod) akceptovat. Žalovaný zcela nesprávně a zjevně účelově uvedl, že nezjistil, že by v ČR byla nějaká osoba závislá, byť jen zčásti na jmenovaném, což se jeví jako zřetelně nesprávné již v konfrontaci se zjištěnými skutečnostmi o tom, že žalobce výslovně prohlásil, že za překážku vycestování do Vietnamu považuje to, že by nemohl život svoji rodinu, tj. především své nezletilé děti. Žalovaný při svém posouzení žalobce a jeho rodinné situace vycházel ze zřetelně neindividualizovaného posouzení, nesprávného vyhodnocení existence osob zjevně závislých na žalobci a potřeby vypořádat se s vlivem nuceného vycestování žalobce na další osoby. Žalobce upozornil na to, že žalovaným citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek č. j. 2 Azs 14/2010-92 ze dne 17. 9. 2010) sice klade na udělení doplňkové ochrany z důvodů rodinného zázemí v České republice přísné požadavky, avšak zcela jej nevylučuje. Povinností žalovaného tedy bylo posoudit zjištěný skutkový stav a uvážit, zda je situace žalobce natolik výjimečná, aby bylo možné uvažovat o udělení doplňkové ochrany s ohledem na vyživované osoby nacházející se na území ČR. Jelikož však žalovaný nesprávně vyhodnotil již existující skutkovou situaci a dospěl k neakceptovatelnému závěru, že takové osoby neexistují, nemůže jeho hodnocení obstát pro zřejmou nesprávnost.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný konstatoval, že tvrzení žalobce neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce, shromážděné informace o zemi původu, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru žalovaný správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Dále žalovaný konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu na území ČR po uděleném správním vyhoštění, a to z důvodu ukončení jeho pobytového oprávnění, které mu skončilo, když byl žalobce ve výkonu trestu ve věznicí a dále jeho snaha zůstat na území České republiky s manželkou a nezletilými dětmi, kteří pobývají na území ČR na základě povolení k pobytu. K námitce nedostatečného zhodnocení humanitárního hlediska správní orgán poznamenal, že řádně zjistil a posoudil osobní, sociální a ekonomickou situaci žalobce, zdravotní stav a věk. Žalobce uvedl, že je zdravotně zcela v pořádku. Co se týče námítky neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, odkazoval žalovaný na judikaturu NSS, a to např. na rozsudek č.j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15. 10. 2003, na rozsudek č. j. 2 Azs 199/2004 ze dne 27. 10. 2004, a dále také např. rozsudek KS v Plzni č.j. 59 Az 19/2003 ze dne 14. 1. 2004. Pro úplnost žalovaný odkazoval na usnesení Ústavního soudu v Brně č. j. IV. ÚS 532/02 ze dne 11. 11. 2002, ze kterého jasně vyplývá, že na udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu není právní nárok. Žalovaný si stál za názorem, že situaci žalobce nelze podřadit pod důvod hodný zvláštního zřetele, když žalobce jako jediný důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl legalizaci svého pobytu v ČR, a to z důvodů ekonomických a rodinných, které rozhodně nelze považovat za důvod hodný zvláštního zřetele. Žalovaný odkázal na závěry vydaného rozhodnutí, které jsou

dostatečným a srozumitelným způsobem odůvodněny a ze kterých jasně plyne, z jakých důvodů neshledává důvody žalobce jako hodné zvláštního zřetele k udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu. K tomuto dále správní orgán uvedl, že žalobce v rámci správního řízení neuvedl a správní orgán nezjistil, že by v ČR nějaká osoba, ať už z důvodu jejího zdravotního stavu nebo věku byla odkázána zcela nebo zčásti pouze na jeho péči. Žalobce pouze sdělil, že jeho manželka se do Vietnamu vrátit nechce kvůli školní docházce dětí zde v ČR, ale jinak rodině nic nebrání realizovat svůj soukromý život ve Vietnamu.

K další žalobní námitce o nedostatečném posouzení udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, správní orgán konstatoval, že se v daném případě zabýval problémem, hrozí-li žalobci v případě návratu do vlasti skutečné nebezpečí, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, ohrožení na životu mohly žalobce při návratu do země ohrozit na životě a zdraví. Žalovaný si dovolil uzavřít, že po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a aktuálních informačních pramenů nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalovaný také konstatoval, že na území Vietnamu neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by pro žalobce představoval vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti. Žalovaný na základě skutečností sdělených žalobcem a posouzení informací o zemi původu neshledal, že by jeho vycestování do vlasti bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. K rodinnému životu žalobce na území ČR žalovaný uvedl, že tento taktéž neprokázal, že by neudělením doplňkové ochrany, porušila ČR své mezinárodní závazky z oblasti ochrany rodiny a práva na rodinný život. V tomto správní orgán odkazoval též na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 4 Az 9/2010 ze dne 24. 2. 2011, ve kterém soud stanovil, že v případě, kdy zamýšlí cizí státní příslušník realizovat svůj rodinný život na území České republiky, má možnost využít k tomu standartních institutů, které mu český právní řád prostřednictvím zákona o pobytu cizinců právě za tímto účelem poskytuje, nikoli se snažit o jejich obcházení. Pokud vlastní vinou přestal splňovat podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na území, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky. K danému správní orgán také uvedl, že žalobce může vycestovat zpět do vlasti, aby si vyřídil případné náležitosti pro svůj další zdejší pobyt. Nehledě na to, že sám žalobce v rámci správního řízení tvrdil, že jeho rodině nic nebrání realizovat svůj soukromý život ve Vietnamu. Nad rámec shora uvedeného správní orgán poukazoval na skutečnost, že žalobce o povolení k pobytu v ČR přišel vlastní vinou důsledku opakovaného páchání trestné činnosti.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

V replice ze dne 31. 5. 2017 žalobce setrval na svých tvrzeních uvedených v doplnění žaloby. K tomu, že se žalovaný neztotožnil s námitkou žalobce spočívající v nedostatečném vyhodnocení otázky udělení humanitárního azylu, žalobce uvedl, že poukazuje na to, že podstatou předmětného žalobního bodu bylo zjevné opomenutí vypořádání dopadu nuceného vycestování žalobce na jeho nezletilé děti. Toto opomenutí není možné v žádném případě zhojit jakýmkoliv následným vypořádáním otázky v průběhu soudního řízení např. vyjádřením žalovaného nebo samostatným posouzením otázky soudem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 66/2008-71 ze dne 19. 12. 2008). Ačkoliv tedy byla

existence rodinného života žalobce na území České republiky zcela zřejmá a vyšlo najevo přinejmenším to, že nezletilé děti žalobce jsou na život v České republice zcela adaptované, žalovaný se touto, nabízející se otázkou vůbec nezabýval a spolehl se pouze na spíše vedlejší vyjádření žalobce týkající se nespokojenosti manželky žalobce s návratem do Vietnamu. Na tomto nekonkrétním, a rozhodně nikterak vyčerpávajícím vyjádření žalovaný posléze postavil svoje vypořádání se rodinnými poměry žalobce, což je pro přezkoumatelné posouzení eventuální existence zvláštních a výjimečných okolností případně odůvodňujících udělení humanitárního azylu evidentně nedostatečné.

K nesouhlasu žalovaného s druhou žalobní námitkou spočívající v nesprávném a nedostatečném posouzení rozporu rozhodnutí s mezinárodními závazky České republiky pro existenci rodinných vazeb žalobce na území České republiky žalobce uvedl, že žalovaný zcela opomněl – a to i po té, co na to žalobce upozornil ve své žalobě - skutečnost, že existence soukromého a rodinného života může být ve výjimečných případech důvodem pro udělení doplňkové ochrany (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 14/2010-92 ze dne 17. 9. 2010) a svůj zjednodušující závěr vystavěl na judikatuře Městského soudu v Praze, zcela opomenuv příslušnou rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu. Především v případě, kdy jsou zasaženy rovněž zájmy nezletilých dětí, jejichž vycestování do Vietnamu by bylo zásadním zásahem do jejich (jakožto i žalobcova) soukromého a rodinného života, pak bezesporu nastává situace, kdy nelze možnost udělení doplňkové ochrany žalobci vyloučit paušálně, nýbrž je třeba se situací žalobce, jeho manželky a nezletilých dětí vypořádat podrobně a individuálně. S ohledem na to, že žalovaný takové individuální a podrobnější vypořádání neprovedl, zatížil své rozhodnutí nezákonností, kterou již v průběhu řízení o žalobě nelze napravit.

Žalobce setrval na svém návrhu, a žádal zrušení napadeného rozhodnutí.

Součástí správního spisu je žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 6. 3. 2017 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělil, že důvodem jeho žádosti je to, že mu skončilo povolení k pobytu, když byl ve výkonu trestu ve věznici, a nyní neví, jak by tu mohl zůstat s manželkou a dětmi, kteří mají povolení k pobytu. Při pohovoru dne 6. 3. 2017 žalobce vypověděl, že Vietnam opustil v roce 2009 a poté se tam již nikdy nevrátil. Pokračoval, že z Vietnamu odjel se svým pasem a českým vízem za účelem sloučení rodiny. Z Vietnamu odjel, protože tady již žila jeho manželka a děti, a tak jel za nimi, aby žil spolu s nimi, pracoval a živil svou rodinu. Více k důvodům svého odjezdu z vlasti dodat nechtěl. Skutečnost, že jeho dvě starší děti se narodily v ČR v době, kdy žadatel ještě žil ve Vietnamu, vysvětlil tak, že jeho manželka už žila zde a pak se vrátila do Vietnamu a vzali se. Poté se zase vrátila do ČR. Žalobce dále prohlásil, že jiný důvod, než uvedl, k odjezdu z vlasti neměl a že nikdy neměl ve Vietnamu žádné problémy. Připustil však, že byl ve Vietnamu trestně stíhaný. Podle jeho slov to bylo kvůli drogám, ale od roku 2000 už je to zahlazené. Dostal tehdy trest 30 měsíců vězení, jak doplnil. Pokračoval, že odsouzen byl v roce 2000 a trest vykonal v letech 2000 až 2002. Žalobce rovněž prohlásil, že o mezinárodní ochranu žádá proto, aby mohl zůstat v ČR se svojí rodinou. Povolení k pobytu mu totiž skončilo, když byl ve výkonu trestu: Jak dále uvedl, po propuštění dostal vyhoštění a neví, jak by si teď legalizoval pobyt. Více k tomu dodat nechtěl. Žalobce tvrdil, že jeho manželka má

vietnamskou státní příslušnost a v ČR má, stejně jako jejich děti, povolení k trvalému pobytu. Skutečnost, že jejich nejmladší dítě se narodilo v Německu, žalobce vysvětlil tak, že manželka, už ve vyšším stupni těhotenství, byla za svou matkou v Německu a tam se jejich dítě narodilo. Podle jeho slov není ve Vietnamu nic, čeho by se v případě návratu obával, ale, jak dále uvedl, kdyby byl ve Vietnamu, nemohl by se starat o rodinu. Na otázku, zda je něco, co by jemu a jeho manželce bránilo žít společně ve Vietnamu, žalobce odpověděl, že manželka by se tam nechtěla vrátit kvůli dětem, které tady chodí do školy. Na závěr pohovoru žalobce potvrdil, že uvedl všechny důvody, kvůli nimž opustil vlast a požádal o mezinárodní ochranu a doplnil, že prostě žádá o pomoc, aby tady v ČR mohl zůstat. Žádné další skutečnosti, které by měl vzít správní orgán v potaz při posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, uvést nechtěl. Stejně tak nechtěl na podporu svých tvrzení doložit žádné doklady, dokumenty či jiné materiály.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je snaha o legalizaci pobytu v ČR po uděleném správním vyhoštění a snaha zůstat zde s manželkou a dětmi. Neudělení humanitárního azylu žalovaný zdůvodnil tak, že se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení však nevyplynul žádný, zvláštního zřetele hodný, důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou a dle jeho vlastních prohlášení nemá žádné zvláštní potřeby, jeho zdravotní stav je dobrý a nevyžaduje tudíž žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči. Ani existenci rodinných či soukromých vazeb na území ČR, tedy to, že zde pobývá jeho manželka a nezletilé děti, nelze v souladu s konstantním názorem NSS vyjádřeným např. v rozhodnutí č. j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15. 10. 2003, či č. j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28. 4. 2011 považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Žadatel rovněž neuvedl a ani správní orgán nezjistil, že by v ČR nějaká osoba, ať už z důvodu jejího zdravotního stavu nebo věku, byla odkázána zcela nebo zčásti pouze na jeho péči. Žadatel při pohovoru také sdělil, že kromě nechuti jeho manželky vrátit se zpět do vlasti z důvodu školní docházky dětí zde v ČR, jeho rodině nic nebrání realizovat svůj soukromý život ve Vietnamu.

Dle názoru žalovaného případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech jím sdělených nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Žalobce sice uvedl, že na území ČR žije jeho manželka a tři nezletilé děti, správní orgán však upozorňuje, že samotná existence soukromých či rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Jak totiž zcela jednoznačně opakovaně vyložil NSS, např. ve svém rozhodnutí č. j. 2 Azs 66/2008 ze dne 8. 1. 2009, č. j. 9 Azs 3/2010 ze dne 21. 4. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010 ze dne 21. 5. 2010, nebo č. j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28. 4. 2011, rodinné ani soukromé vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Jak opakovaně NSS vyložil, v případě, že žadatel o mezinárodní ochranu hodlá realizovat své právo na soukromý a rodinný život na území ČR, nezbavuje jej to povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců na území ČR. V této souvislosti je také třeba si uvědomit, jak upozornil NSS právě ve svém rozsudku č. j. 1 Azs 5/2011, že ustanovení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Jak již bylo výše uvedeno,

žalobce ve svých výpovědích nezmínil a ani správní orgán nezjistil, že by v ČR nějaká osoba, ať už z důvodu jejího zdravotního stavu nebo věku, byla odkázána zcela nebo zčásti pouze na péči jmenovaného. Z výpovědi žalobce také vyplývá, že kromě nechuti jeho manželky vrátit se zpět do vlasti z důvodu školní docházky dětí zde v ČR, žadatelově rodině nic nebrání realizovat svůj soukromý život ve Vietnamu. Kromě toho správní orgán v této souvislosti opakoval, že žadatel o povolení k pobytu v ČR přišel vlastní vinou, když si v době výkonu trestu odnětí svobody, k němuž byl odsouzen pro opakované páčání trestné činnosti, toto povolení neprodloužil. Správní orgán rozhodující ve věci tak na základě provedeného správního řízení dospěl k závěru, že výše jmenovaný žadatel o mezinárodní ochranu nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a doplňková ochrana se neuděluje.

O věci soud rozhodoval podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce se k výzvě soudu nevyjádřil svůj nesouhlas s takým projednáním věci a žalovaný s tím souhlasil.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu k okamžiku rozhodování soudu (čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU).

Soud neshledal žalobu důvodnou.

První okruh žalobních námitek se týkal nesprávného posouzení, zda žalobci náleží humanitární azyl. Žalobce měl za to, že posouzení žalovaného bylo v tomto směru nedostatečné, když zcela opomněl vyhodnotit následky a dopady žalobcova nuceného vycestování ve vztahu k jeho nezletilým dětem.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů. Rozhodnutí o udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 azylového zákona je věcí správního uvážení, kdy soud nemůže nahradit správní uvážení žalovaného vlastní úvahou o tom, zda žalobci uplatněné důvody v žádosti o mezinárodní ochranu lze považovat za relevantní z hlediska zmíněného ustanovení. Je proto třeba, aby žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl úvahy či závěry, které se budou týkat případných důvodů pro udělení humanitárního azylu. Tuto povinnost žalovaný v napadeném rozhodnutí splnil.

Žalovaný v případě žalobce nezjistil žádný důvod, který by odůvodňoval udělení humanitárního azylu. Při hodnocení zda existují v případě žalobce důvody, jež by byly podřaditelné pod neurčitý právní pojem „důvody hodné zvláštního zřetele“, zabýval zejména rodinou a sociální situací žalobce, okrajově poté jeho zdravotním stavem a věkem.

Žalovaný zejména poukázal na to, že to, že zde pobývá jeho manželka a nezletilé děti, nelze považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Navíc nic nebrání realizaci rodinného života ve Vietnamu. Jedinou překážkou je nesouhlas manželky, která chce, aby děti navštěvovaly školu v ČR. Žalobce neuvedl a ani správní orgán nezjistil, že by

v ČR nějaká osoba, ať už z důvodu jejího zdravotního stavu nebo věku, byla odkázána zcela nebo zčásti pouze na jeho péči. Tato úvaha žalovaného založená na zmíněných skutečnostech nijak nevybočila ze zákonem stanovených limitů zákazu libovůle a soud shledal odůvodnění žalovaného o důvodech neudělení azylu z humanitárních důvodů za dostatečné a přesvědčivé, a také v souladu s žalobcem poukazovaným rozsudkem nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 Azs 23/2013-18.

S ohledem na shora uvedené soud nesouhlasí s argumentací žalobce, že žalovaný nedostatečně a nepřezkoumatelně vyhodnotil rodinnou situaci žalobce, resp. skutečnost, že na území ČR má nezletilé děti. Z odůvodnění žalovaného je jednoznačně seznatelné, že se zabýval rodinným zázemím žalobce na území ČR a jeho soukromým životem, přičemž tyto své úvahy promítl i do hodnocení možnosti udělení humanitárního azylu a tedy vypořádal se s životní situací žalobce a s možností odloučení od jeho rodiny.

Ke shora uvedenému zdejší soud dále uvádí, že k důvodům hodným zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 11. 3. 2004 sp. zn. 2Azs 8/2004, kde uvedl, že „za obvyklé důvody pro udělení humanitárního azylu lze považovat zvláště těžkou nemoc, zdravotní postižení či příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, případně věk žadatele o mezinárodní ochranu vyšší než 80 let za současného nedobrého zdravotního stavu (viz také rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 6. 2006 sp. zn. 29Az 11/2005).“ Jak vyplývá z citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, důvodem pro udělení tohoto typu azylu nemůže být pouhá skutečnost, že žalobce má na území ČR nezletilé děti.

Tato skutečnost poté nemůže být v nyní projednávané věci ani důvodem pro udělení mezinárodní ochrany na základě § 14a zákona o azylu, tedy doplňkové ochrany, jak dále namítá žalobce v podané žalobě. Je sice pravdou, jak uvádí žalobce, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010-92 dovedl možnost ochrany rodinného života žadatele o udělení mezinárodní ochrany v režimu ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, ve spojení s ustanovením čl. 8 Úmluvy v případě vycestování cizince do země svého původu, nicméně též konstatoval, že k tomu dochází pouze za výjimečných situací, ke které dle názoru soudu v daném případě nedošlo.

Podle § 14a se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

K azylovým důvodům dle § 14a zákona o azylu se žalovaný obsáhle vyjádřil na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí, kde shledal, že tyto v případě žalobce naplněny nebyly. Ve správním řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že by žalobci po návratu do domovského státu hrozilo uložení či výkon trestu smrti, ani nebezpečí pronásledování, hrozba mučení či nelidského zacházení. Krajský soud tyto závěry sdílí.

Žalobce toto v průběhu správního řízení netvrdil ani neprokázal, když opakovaně uvedl, že jediným důvodem, pro který se do vlasti nechce vrátit, je manželka a děti, které mají na území ČR povolení k pobytu. Politická perzekuce či hrozba žalobcova pronásledování pro zastávání politických názorů prokázána nebyla.

K námitce žalobce, že jeho vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, například na rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65. V nich se Nejvyšší správní soud vyjádřil v tom smyslu, že *„zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku. Ovšem je třeba si uvědomit, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy.“*

V případě žalobce je zřejmé, že nutnost vycestování natolik zásadní zásah do jeho osobního života nepředstavuje. Zdejší soud se v tomto ohledu plně ztotožňuje s odůvodněním rozhodnutí žalovaného, podle kterého s ohledem na možnost návratu žalobce, jeho manželky a dětí do země původu a na další relevantní okolnosti nelze dovodit, že by Česká republika byla jedinou zemí, v níž by mohli společně naplňovat svůj soukromý, potažmo rodinný život.

Dále soud uvádí, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, jak nesprávně tvrdí žalobce, že nezjistil, že by v ČR byla nějaká osoba závislá, byť jen zčásti na žalobci, ale konstatoval, že: *„neexistuje osoba, která by byla odkázána zcela nebo zčásti pouze na péči jmenovaného.“*, což je pravdou, jelikož nezletilé děti nejsou odkázány pouze na žalobce, neboť na území ČR mají ještě svojí matku, která se o ně starala např. i v období, kdy žalobce nemohl být s rodinou, jelikož byl ve vězení.

Dle názoru soudu byl postup správního orgánu v souladu s právními předpisy. Napadené rozhodnutí poté soud neshledal nezákonným či nepřezkoumatelným.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím

Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a
násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 5. června 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: Kovářiková